

Simone Foekens

Glinsterzwart

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met een krampachtige glimlach om haar mond zwaait ze Olaf en Sonja uit. Het knalrode Smartje met Olaf aan het stuur toetert een keer voordat het de hoek om gaat en uit het zicht verdwijnt. Meteen is ook Helga's glimlach verdwenen. Langzaam doet ze het tuinhekje dicht en met hangende schouders stapt ze het huis in. De voordeur doet ze gelijk op het nachtslot. Piet hangt vast al met een pilsje in de hand voor de televisie.

In de gang blèrt het geluid van de tv haar tegemoet. Een verbogen kroonkurk en de opener op het aanrecht bevestigen het pilsje. Verdrietig begint ze de tafel af te ruimen.

'*Happy birthday, Helga,*' mompelt ze zachtjes. Met een stapel borden in haar handen staart ze naar buiten.

Vijfenveertig jaar is ze geworden. Piet en de kinderen vonden dat dat best groots gevierd mocht worden. Eerst had Helga het afgewimpeld. Ze had absoluut geen behoefte aan opgeklopt verjaardagsgedoe, waar ze zelf niets aan zou hebben omdat ze haar benen uit haar lijf zou moeten rennen om het alle gasten naar de zin te

maken. Maar Piet had haar overtuigd. Ze zouden overdag gezellig op stap gaan met het gezin en 's avonds lekker eten, en verder geen gedoe met familie en andere visites.

Helga zet hoofdschuddend de borden in de vaatwasser. Hoe heeft ze zo naïef kunnen zijn? Toegegeven, ze hebben heerlijk gewandeld vanmiddag. De koffie met gebak in restaurant De Eekhoorn was ook uitstekend. Maar dat vond Piet natuurlijk al wel weer geregeld genoeg. Eergisteren drong pas tot haar door dat er van haar een heerlijk diner verwacht werd 's avonds, terwijl zij ervan uitging dat ze mee uit eten genomen zou worden door Piet en de kinderen. Dat ze haar op haar verjaardag alles uit handen zouden nemen. Toen was de lol er al af!

En het is precies gegaan zoals ze verwachtte: alles moest ze vandaag alleen doen. Eerst thuis de koffie regelen met taart en later een broodje erbij, wat lekkers meenemen voor onderweg, het diner en nu afruimen. Zelfs voor een cadeautje hebben ze niet veel moeite gedaan. Sonja had een kant-en-klare cadeauperpakking met doucheegel en dat soort dingen van de drogist, Olaf gaf een boekenbon en Piet zei gemakzuchtig dat ze zichzelf maar wat leuk cadeau moest doen...

Voorzichtig tipt Helga met haar mouw een traan weg. Ze is blij dat ze zich er zo makkelijk van afgemaakt heeft. Een pan tomatensoep was met behulp van een paar pakjes zo gemaakt. Wat verse ingrediënten erbij en klaar was de homemade tomatensoep. Hetzelfde gold voor de huzarensalade. Kant-en-klaar gekocht, maar mooi gepresenteerd op een schaal, gegarneerd met ei, tomaat, komkommer en paprika. Verder verschillende soorten stokbrood, kruidenboter en Franse kaasjes. Het toetje was net zo simpel. En lekker! Ze is dol op tiramisu. Leuke schaaltes doen wonderen, bedenkt ze. Uiteraard werd de tiramisu gevolgd door koffie met een likeurtje en een schaalte Wilhelminapepermunt voor de frisse nasmaak. Zodra Sonja de koffie ophad, kondigde ze aan dat het 'hoog tijd was om ervandoor te gaan', wat voor Olaf het sein was om ook zijn spullen te pakken en te vertrekken, zodat hij Sonja op het station kon afzetten met zijn Smartje. Bedankt, mam, voor het in recordtempo wassen en strijken van onze kleren en ons beddengoed, denkt Helga sarcastisch.

Ze schrikt als Piet de keuken binnenkomt. Uit de koelkast haalt hij het volgende pilsje. Nonchalant slaat hij zijn arm om Helga heen. Ze

probeert niet te laten merken dat ze griezelt van zijn drankadem.

‘Zo, en heeft mijn wijfie genoten van haar verjaardag?’

‘Nou!’ zegt Helga. Ze hoort zelf hoe sarcastisch het klinkt, maar Piet merkt het blijkbaar niet.

‘Mooi zo,’ reageert hij, terwijl hij de dop van het bierflesje wipt en het achteloos op het aanrecht laat liggen. Na een klapje op haar achterwerk verdwijnt hij weer naar de kamer.

Helga staart hem verbijsterd na. Alsof ze haar de hele dag verwend en in de watten gelegd hebben! Met een vinnig gebaar smijt ze het bierdopje in de afvalbak en met het vaatdoekje veegt ze het aanrecht schoon. Ze rilt van een kou die diep in haar binnenste zit. Vlug maakt ze twee kopjes koffie, koekje erbij. O nee, Piet zit al aan het bier, dan wil hij geen koffie meer. Even aarzelt ze, dan kiepert ze één kopje leeg in de gootsteen. Eigenlijk heeft ze zelf ook niet zo veel zin meer in koffie. Toch neemt ze het kopje mee naar de kamer. Ze nestelt zich in haar hoekje van de bank, haar boek legt ze op de leuning. Heerlijk, rust!

‘Ik lust ook nog wel een pilsje!’ verbreekt

Piets stem meteen die rust. Hij klokt de laatste slok uit het flesje waar hij nog mee bezig is en zet het met een klap op tafel.

‘Je weet waar ze staan.’ Het klinkt kattiger dan ze bedoelde. Ze zucht. Dat wordt zijn derde al, denkt ze zorgelijk.

‘Dus je pakt alleen drinken voor jezelf?’ zegt Piet verwonderd.

‘Jij niet dan?’ wil Helga zeggen, maar ze doet het niet. Zoals gewoonlijk slikt ze haar opmerking in. Ze staat traag op en haalt een nieuw flesje voor Piet. Van haar koffie proeft ze niets, het had net zo goed slotwater kunnen zijn.

De kamer benauwt haar ineens. Met een ruk staat ze op. ‘Ik ga in bad.’

Piet geeft geen antwoord.

Een kwartiertje later ligt Helga met haar boek in een heet bad. Royaal heeft ze een flinke scheut van haar favoriete rustgevendende badolie aan het badwater toegevoegd. Langzaam voelt ze zich kalmer worden.

Na een uurtje stapt ze opgewarmd en loom uit het afgekoelde water. Met een warme, rulle badjas om zich heen geslagen loopt ze naar beneden, maar halverwege de trap ziet ze al dat de huiskamer donker is. Ze draait zich een halve

slag om en ziet dat ook onder de slaapkamerdeur geen licht meer vandaan komt.

Ze zucht weer. Het lome gevoel is alweer weg. Zelfs op haar verjaardag gaat Piet gewoon naar bed zonder haar zelfs maar welterusten te zeggen, terwijl hij heus wel weet dat ze de badkamerdeur niet op slot doet als de kinderen niet thuis zijn. Even staat ze in dubio, dan haalt ze haar schouders op en loopt verder naar beneden. In de keuken maakt ze een kop thee klaar en ze roert een lepeltje honing door het hete vocht. Lekkere trek heeft ze eigenlijk ook wel. Achter uit de koelkast haalt ze het laatste puntje appeltaart tevoorschijn en spuit er een royale toef slagroom op. Genietend ruikt ze aan de appeltaart. In de kamer knipt ze een schemerlampje aan. Het gezellige schijnsel onthult de bierflesjes die nonchalant op en onder het ovale salontafeltje staan. Schoenen steken er half onder vandaan. Helga perst haar lippen op elkaar en brengt de lege flesjes naar de keuken. Het zijn er maar liefst vijf! Piets schoenen schopt ze venijnig onder de tafel uit het zicht, dan krult ze zich op op de bank. Bij de bladwijzer opent ze haar boek en langzaam prikt ze met het taartvorkje in de appelpunt. Mmm, lekker!

De warme thee doet haar goed, en na een uurtje zoekt Helga haar bed op. Piet ligt met zijn armen wijduit te ronken. Luid snurkend haalt hij adem. Wanneer ze in bed stapt, draait hij zich om. Gelukkig is het snurken nu minder. Ze is zo moe dat ze ondanks het vervelende geluid toch snel in slaap valt.

De zondag zeurt volgens vaste gewoonten voorbij. Een zachtgekookt eitje bij het ontbijt, naar de kerk, een extra lekkere koek bij de koffie, soep met brood tussen de middag, gevolgd door een dutje op de bank, een kopje thee, een chocola-tje bij het tweede kopje, nog een keer naar de kerk. 's Avonds broodjes, deze keer aangevuld met het restant van de huzarensalade van gisteren, om acht uur koffie, een uurtje later nog een afzakkertje en dan op tijd naar bed, want morgen moet er weer gewerkt worden. Alsof dat het enige belangrijke in het leven is. Ach, ze weet niet beter, zo gaat het sinds jaar en dag, en nu de kinderen de deur uit zijn en lang niet meer elk weekend thuiskomen, brengen zij ook geen afwisseling meer in het schema door vrienden mee te nemen. Op zich vindt ze deze routine wel prettig. Relaxed heeft ze haar boek uitgelezen,

maar een beetje saai is het wel.

Hoewel de maandag een veel actievere dag is, is het Helga's minst favoriete dag van de week. Zodra ze Piet heeft uitgezwaaid, gaat ze hard aan de slag. De wasmachine draait op volle toeren, ook de droger doet zijn best. Ze is ijverig in de weer met stofdoeken en schoonmaakmiddelen. Aan het eind van de ochtend doet ze boodschappen voor de hele week. In de loop van de middag wordt de strijkplank uitgeklast. Terwijl het eten opstaat, vent Helga de was uit, zoals ze dat zelf noemt. Nette stapeltjes schoon goed verdwijnen in de kasten. Elke week weer geeft het haar een goed gevoel als ze in één dag vrijwel het hele huishouden gedaan heeft voor Piet thuiskomt.

Bijna op een holletje brengt ze de lege wasmanden naar de zolder, waar de wasmachine staat. 'Hoera! Klaar! Morgen een vrije dag verdiend, meid!'

Zachtjes neuriënd loopt ze naar beneden. Even in de aardappels prikken, ze zijn bijna gaar. De tafel dekken met een schoon tafelkleed. Glaasje water bij de borden. Yoghurt in de doordeweekse schaaltjes. Ze hevelt een paar aardappelen uit de pan over in een bakje. Morgen bakt ze ze op. De twee gehaktballetjes uit de braadpan

gaan ook in een bakje, de slavinkjes mogen blijven liggen. Ze kijkt rond; alles is in orde. Mooi zo!

Bladerend door de nieuwe *Allerhande* die ze vanochtend heeft meegenomen uit de Albert Heijn wacht ze op Piet. Om kwart over zes draait de auto de straat in. Hèhè. Helga loopt naar de keuken. Piet zoent haar terwijl ze de aardappelen afgiet, bijna stroomt het dampende water over haar handen, maar Piet merkt het niet. Aan tafel vraagt hij of er nog nieuws is.

‘Ik sprak vanochtend in de winkel met Jenny Pronk. Het gaat met Joost helemaal niet...’

‘Ah, mooi zo,’ valt Piet haar in de rede. ‘Die manager van personeelszaken...’ begint hij zijn eigen verhaal.

Helga schudt zachtjes haar hoofd. Piet heeft haar niet uit laten praten en hij merkt het niet eens, terwijl het over een gezin gaat uit zijn ouderlingenwijk. Denkt hij nou echt dat ze vol belangstelling luistert naar de gedetailleerde verhalen over mensen die ze niet eens kent? Blijkbaar wel, want de hele maaltijd blijft hij vertellen over haar totaal onbekende collega’s. De clou van de verhalen is steeds dezelfde: zij bakken er niets van en hij, Piet Hofstede, is zo goed!